

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob04val-shoot-idm140562723104736/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

HADDING
EPISK DIGTNING

FØRSTE SANG.

(Haddings Fødsel).

Midt i Lejreskovens Tykning
Laa en faldefærdig Hytte.
Fra dens Glug en rødlig Lysning
Straaled, dæmpet, ud i Natten,
Lod de nære Stammer skimtes
Og gav Stjerneglands til lette
Snefnug, som fra Skyen faldt.

Underlige Skygger mange
Dvælte ved den lave Hytte,
Sad i Fjederham paa Taget,
Hang som Snoge ned fra Grene,
Kredsede som høje Kjæmper,
Ludskede som store Ulve,
Lydløst, rundt om Hyttens Grund.

I hvert Vingeslag, hver Bugtning,
I hvert Hovedkast, hvert Fodtrin,
Rørte sig en mægtig Længsel
Nu af Spændings Tynges tystned,
Men i al sin Tavshed Forbud
Paa et Kampgny stærkt, der vilde
Runge, flugs naar Timen kom.

Den var kommen; ud fra Hytten
Lød et Barneskrig, der hilset,
Favnet, baaret af et Dødssuk
Spredte Nattens dumpe Stilhed;
Thi paa Stand et rædsomt Bulder,
Susen, Hvin og Brag sig løfted'
Op fra Skoven over Ø.

Alle Nattens sære Skygger
Hvirvlede imod hverandre,
Brødes mellem Jord og Himmel,
Slog med Snefogs haarde Svøbe,
Flygtede paa Stormens Vinger,
Skjulte sig i mørke Skyer,
Styrtes' alter frem til Kamp.

Rev de hvasse Lyn fra Himlen,
Løsned store Klippeblokke,
Rejste Havets mørke Vande,
Slynged Alt imod hinanden.
Stævned frem som stærke Kjemper,
Flyed' saa som luftig Taage:
Boltred' sig af Ham i Ham.

Mens nu vide over Lande
Kampen raste, klang fra Hytten
Vemodsfuldt en dæmpet Sang.
Den, der sang, man nævnte Brage,
Den, han sang for, var en lille
Nyfødt Dreng i Malmskjoldsvugge,
Moderen laa død paa Straa.

Sangen tav og Kampens Bulder
Løste sig i spredte Lyde,
Der sig efterhaanden tabte
Hen mod alle Verdens Kanter.
Og igjen sig over Lande
Lagde Tavshed dyb der talte
Om Afgjørelsernes Fred.

Skjalden tog paa sine Arme
Barnet, bar det ud i Natten,
Og da fine Snefnug lagde
Sig som Krone paa dets Isse
Vatnede han det i Sneen,
Trykked ømt det til sit Hjerte
Og gav Hadding det til Navn.

Frem da over Skovens Tykning
Tren en stor og vældig Jette,
Tog fra Brages Favn den Lille
Og forsvandt i Nattens Mørke.
Ene Skjalden stod tilbage,
Stirred for sig frem i Mulmet,
Tænkte paa sit sjungne Kvad.

2. S A N G.

Jættens de Runedrag
Læser paa Baalets Tunge,
Lytter til hvad Storm og Hav
Udenfor Hulen sjunge.

Jættmø er mod i Hu,
Læbernes Buer dirre,
Barmen gynger højt og tungt,
Øjnene sælsomt stirre.

Forsen stærk sin klare Strøm
Ned over Døren slynger,
Til dens dumpe Tonefald
Sagtelig Pigen sjunger.

„Langeligen jeg længes
Alt imod Lysets Væld,
Norner vilde jeg stænges
Skulde i mørke Fjeld.
Aldrig ser jeg dets Herlighed,
Haabløs lever min Kjerlighed.
Langeligen jeg længes.“

„Sol, saa venlig du vækker
Livet i Mark og Lund.
Straaledrikken du rækker
Kjerlig hver Blomstermund.
Alt til Livslyst opflammer du,
Mig kun til Døde lammer du.
Langeligen jeg længes.“

„Modig vil jeg dog stige
Op i din Straaleflod.
Vorder jeg Klippers Lige,
Løn jeg faar for mit Mod.
Skjönt i Blomster fra Fensal [?]
Frigjur favner min Længsel dig.
Langeligen jeg længes.“

.....